

Република Србија
УПРАВНИ СУД
18 У. 4507/14
13.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Слађане Бојовић, председника већа, Радојке Маринковић и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из Београда, ул. Кнегиње Зорке бр. 56, против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења туженог, број: 580-03-73/2014-11 од 10.02.2014. године, у предмету новчаног примања за незапосленост, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Градске управе града Пожаревца, Одељења за друштвене делатности број 06-580-24/2013 од 24.12.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на месечно новчано примање по незапослености, а ставом другим диспозитива, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ангажовања пуномоћника у жалбеном поступку.

У тужби, поднетој Управном суду дана 24.03.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је исто донето услед погрешне примене материјалног права и истиче да је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида IX групе са 30 % инвалидитета почев од 01.04.2007. године, да у складу чланом 2. Уредбе, као и члана 51. став 1. и 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, испуњава услове за признавање траженог права и указује да је првостепеном органу, уз захтев, доставио и доказе о испуњености услова за признавање права на месечно новчано примање за време незапослености и то: доказ да није у радном односу, да нема приход од друге делатности, да је пријављен организацији за послове запошљавања, као и решење о признавању својства рви, на основу којих предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора и то на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара и трошкове судске таксе у складу са таксеном тарифом.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Прама стању списка предмета произилази да је тужилац дана 18.12.2013. године поднео захтев за признавање права на месечно новчано примање као незапосленом војном инвалиду по основу Уредбе о праву на месечно новчано примање за време незапослености ратних војних инвалида од V до X групе из оружаних акција почев од 17.08.1990. године, да је, одлучујући о наведеном захтеву, првостепени орган утврдио да је тужиоцу решењем Одељења за привреду, финансије, трезор и друштвене делатности Општинске управе општине Пожаревац, број 03-580-67/05 од 04.06.2007. године, почев од 01.04.2007. године па на даље док испуњава законом прописане услове, признато својство ратног војног инвалида IX групе са 30% инвалидитета са правом на личну инвалиднину у износу од 7% од основа, по основу повреде задобијене у оружаним акцијама на подручју Бенковца у Хрватској 28.04.1992. године, али да није остварио правно на месечно новчано примање за време незапослености по Уредби о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних инвалида и инвалида рада, из оружаних акција после 17.08.1990. године, која је престала да важи ступањем на снагу Уредбе о престанку важења одређених Уредби у области борацко-инвалидске заштите ("Службени гласник РС", бр. 35/06), одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Према одредби члана 1. Уредбе о праву на месечно новчано примање за време незапосленост ратних војних инвалида од V до X групе из оружаних акција после 17. августа 1990. године ("Сл. гласник РС", бр. 42/06), ратни војни инвалиди од V до X групе из оружаних акција после 17. августа 1990. године, који су остваривали право на месечно новчано примање за време незапослености по Уредби о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних ивалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17. августа 1990. године ("Службени гласник РС", бр. 7/92, 20/92, 31/92, 45/93, 75/93, 8/94, 37/94, 52/96 и 35/06), имају право на месечно новчано примање за време незапослености у износу од 12.668 динара, почев од исплате за април 2006. године. Према члану 2. наведене Уредбе, Право из члана 1. ове уредбе остварује се под условима, на начин и по поступку прописаном чланом 51. ст. 1. и 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 29/98 – исправка и 25/00 – СУС и "Службени гласник РС", број 101/05).

Код напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по налажењу суда, тужени орган одбио као неосновану жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног органа, налазећи да је поступак спроведен без повреде правила поступања, те да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно примењено материјално право. За овакву своју одлуку, тужени орган је дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да тужилац, као ратни војни инвалид са признатим правом на личну инвалиднину, није остварио право на месечно новчано примање за време незапослености по Уредби о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних ивалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17. августа 1990. године, а престанком важења наведене Урадбе, престао је и правни основ за признавање права на новчано примање по незапослености учесницима оружаних акција после 17. августа 1990. године.

Оцењујући наводе тужбе којима се указује да је у конкретном случају погрешно примењена одредба члана 1. уредбе, те да тужилац сагласно одредби члана 51. став 1. и 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Службени лист СРЈ”, бр. 24/98...20/00 и “Службени гласник РС”, бр. 101/05), испуњава услове за признавање траженог права, Управни суд налази да су исти неосновани. Ово са разлога што је тужилац, ратни војни инвалид са правом на личну инвалиднину, захтев за оствривање траженог права поднео дана 18.12.2013. године, по престанку важења Уредбе, због чега не постоји основ да му се тражено право призна.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али код несумњиво утврђеног чињеничног стања налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору, одбио као неоснован његов захтев за накнаду трошкова, те је применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), који се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Суд је имао у виду да је тужени орган у оспореном решењу навео да оспорено решење доноси применом одредбе члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, а уместо применом одредбе члана 230. исог закона, али налази да је иста без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. С обзиром да разлози дати у образложењу решења упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, због чега се по оцени Управног суда у конкретном случају, ради о очигледној грешци у изради отправка оспореног решења, која у свако доба може бити исправљена у складу са одредбом члана 209. Закона о општем управном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.10.2016. године, 18 У. 4507/14

Записничар
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа-судија
Слађана Бојовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић